ERROR

MIRELA PACIUGA

— ECHILIBRU cibernetic atins. Simulatorul Alfa pregătit.
— O.K. Începem.

Încerca să alerge, iar paşii i se zbăteau să scape din cuşca ritmului lent. În minte îi urla tot timpul un semnal de alarmă, a cărui stridenţă o împiedica să caute răspunsuri la întrebări. Se ridica un singur gînd obsedant, eclipsîndu-le pe toate celelalte ca pe amănunte lipsite de importanţă: să se îndepărteze cît mai repede, fără să lase urme. Dar de ce? Şi de unde pornise? Ar fi vrut să privească o clipă în spate, pentru că doar noaptea îi plutea în faţă primind-o, adîncă şi grea, fără să fie rănită de semnele vreunei alte prezenţe.

— Suficient. Programează gara.
În clipa în care dorinţa de a se mişca mai repede o strivise de gratiile ritmului impus, în faţă îi răsări gara. Prezenţa nu-i fusese anunţată de nimic, nici lumină, nici zgomot. Apăruse dintr-o dată, ghemuită sub povara unui cer bolnav de stele reci, tăcută ca un animal ce stă la pîndă aşteptînd răbdător clipa saltului.
Se opri. Era de necrezut ca soluţia să se afle tocmai aici. Exista vreun tren care să aibă înscrisă pe traseu şi gara în care se afla acum? Trebuia să existe, altfel gara nu ar fi fost construită. Totuşi, avea senzaţia de artificial, senzaţia pe care ţi-o dă un decor de carton, plantat în mijlocul unei realităţi construite.
— Dă drumul primului tren. Nu ne interesează posibilitatea de a descoperi fisurile de realizare ale filmului propus.

Panica îi invadă din nou creierul, împiedicînd-o să-şi ducă gîndul pînă la capăt. Merse cîţiva paşi pe peron, încercînd să-şi liniştească bătăile inimii. Şinele se tîrau alături de ea, lucind palid în lumina diluată.
Liniştea se îndepărtă greoaie, speriată de un şuierat ascuţit. Se apropia un tren. Trebuia să se piardă printre călătorii obosiţi, apoi să coboare undeva, cît mai departe. Se auzi din nou şuieratul. Farurile puternice străpunseră bezna. Trenul se opri scrîşnind. Nu coborî nimeni. Locomotiva

gîfîia, gata să pornească din nou.

Păşi încet spre tren. Ştia că a uitat ceva, un mic amănunt ce ar fi hotărî dacă reptila metalică însemna începutul sau sfîrşitul. Trebuia să treacă neobservată, să nu atragă în nici un fel atenţia... Asta era! Avea nevoie de un bilet.

Intră în clădire. Sala de aşteptare părea imensă. Înecată în penumbră părea un ţinut înşelător, plin de capcane, Dintr-un colţ se scurgea o lumină leşioasă. În spatele unui geam pătat, un om îşi privea plictisit mîinile butucănoase. Îmbrăcat într-o uniformă cafenie, depersonalizat privindu-l, aveai senzaţia incredibilă a unui zero absolut.

Omul de la ghişeu îşi ridică privirea, încercînd să desluşească ceva prin semiîntunericul sălii. Se trase cîţiva paşi înapoi cu ochii aţintiţi în dreptunghiul luminat, fascinată de lipsa de expresie a figurii grosolane. Şuieratul locomotivei o lovi, ţîşnind prin geamuri. Umbrele roţilor argintii, ale ferestrelor luminate i se prelinseră pe faţă.

Pierduse primul tren.

— Reacţionează total aiurea. Programarea a fost corectă?

— Ca de obicei. Nici unul dintre cei testaţi mai înainte nu ne-a făcut nici un fel de probleme.

— Computerul a afişat vreun rezultat?

— A afişat chiar două: primul l-a anulat după cîteva secunde, înlocuindu-l cu al doilea. E pentru prima oară cînd se întîmplă aşa ceva.

— Poate s-a defectat.

— În nici un caz. Nici măcar nu şi-a conectat unităţile suplimentare de calcul, iar sistemul de securizare este, teoretic, indestructibil.

— Atunci nu văd ce am putea face altceva decît să continuăm.

Se întoarse pe peron încercînd să nu facă zgomot. Alunecă prin întuneric golită de gînduri. Se ghemui pe o bancă. Liniştea îşi înfigea ghearele ascuţite în auz şi le răsucea cu voluptate.

Un şuier îndepărtat, atît de îndepărtat încît îl crezu ecoul dorinţei, descompuse întunericul în pînze subţiri. Din nou linişte, şi întunericul zdrenţuit se strînse mai rece în jurul ei. Apoi şuierul apropiat, clar, imposibil de confundat cu o iluzie. În zare, două faruri enorme spulberau minciuna nopţii stăpînite de-a lungul şinelor. În urma torentului de lumină alerga trenul de lux, puternic şi strălucitor, mîndru de puterea şi eleganţa lui. Garnitura frînă în dreptul peronului cenuşiu. I se părea cel puţin curios

ca un astfel de tren să oprească în capătul acela de lume. Gîndul îi fugi la dansatorii întrezăriţi prin fereastra vagonului-salon puternic luminat. Perechile se legănau în acordurile unei muzici stranii. Ar fi putut urca aici. Mulţimea aceea strălucitoare ameţită de şampanie nu ar fi remarcat rochia mototolită în care era îmbrăcată. Ar fi intrat cu bărbatul care fumează acum încadrat de rama nichelată a uşii şi ar fi dansat împreună pînă ce trenul s-ar fi oprit într-o staţie oarecare unde să poată coborî. În salon e multă lumină, candelabrele îşi leagănă ciorchinii de cristal, iar muzica... De unde vine muzica? Abia acum îşi dă seama că îi pare stranie din cauza unui accent imposibil de definit. De unde vine muzica?

De undeva de jos, din pardoseala lucioasă a vagonului – o hologramă uriaşă, reprezentînd un cîntăreţ în frac negru, cu vioara sprijinită sub bărbie. Are ochii enormi, albaştri, vii; sub tocurile ascuţite ale dansatoarelor se sparg în mii de alţi ochi ce se împrăştie în tot salonul şi plîng.

— Ce naiba, a modificat scenariul!

— Nu înţeleg nimic!

— Se comportă paradoxal! Am senzaţia că realizează că este vorba de un test în care să-şi aleagă o variantă din cele propuse şi, cu toate astea, le refuză sistematic din cauza unor amănunte, majoritatea, răsărite din mintea ei. Aş zice că îi lipseşte capacitatea de abstractizare, dacă... Mamă, memoria centrală!

— Ce s-a întîmplat?

— Tu vezi ce procente afişează idiotul ăsta electronic?

— Nu prea ştiu ce înseamnă.

— Şeful serviciului de proiectare al complexului avea nişte cifre cam pe jumătatea celor de pe display.

— Sigur nu s-a defectat ceva?

— Nu, nu. În curînd însă va intra în funcţiune unitatea de rezervă. Se pare că trebuie concepută o serie nouă de variante. Pînă acum, majoritatea au ales între primele două. Eliberează gara!

Trenul scuipă un şuierat asurzitor asupra gării nedemne de prezenţa sa. Bărbatul continua să fumeze trist sau, poate, doar plictisit.

Din nou linişte. Se aventură iarăşi pînă la capătul peronului, unde începea întunericul deplin. Încercă să zărească vreo stea pe cerul pe sub care alergase, dar nu reuşi. Numai deasupra gării cerul părea contaminat de o boală străină ce îi adusese luminile acelea reci, aruncate fără nici o noimă. Nu reuşea să identifice constelaţiile, iar stelele păreau încremenite. Îşi

amintea că şi atunci cînd venise, se aflau în aceeaşi poziţie. Ar fi trebuit să se mişte, înregistrînd trecerea timpului.

— Ar trebui să se grăbească.
— Va fi gata imediat.

Îşi continuă expediţia de recunoaştere. Clădirea gării era aproape pătrată, cu ferestre întunecate holbîndu-se idiot în noapte. Nimic interesant în pereţii scorojiţi de umezeală. La cîţiva metri de ziduri găsi acelaşi întuneric de la capătul peronului pustiu. Nu venea şi nu pleca nimeni. Pentru cine era construită gara? Ruptă complet de orice realitate, lîngă ea nu se aflau nici măcar stîlpii de telegraf care s-o lege de alte gări. Poate că reţeaua electrică era subterană.

Încercă să păşească dincolo de teritoriul presupus al gării. În jurul picioarelor i se încolăci ceva rece. Se trase înapoi, înspăimîntată. Îi trecu totuşi prin minte că singura soluţie de a scăpa rămînea gara.

— O.K. Prima garnitură suplimentară – liber!

Sosise un tren militar. Părea o variantă absurdă la prima vedere. Şi, totuşi, nu era. Pe platformele vagoanelor, maşinile de război dormitau inofensive sub prelate. Santinelele se treziseră să privească o clipă gara, apoi adormiseră din nou cu ochii deschişi, holbîndu-se în jur, la fel ca şi gara. Şi tot ca şi gara, soldaţii îi dădeau senzaţia unui decor prost realizat. În fond, cu cît erau mai puţin real, mai puţin oameni şi mai mult marionete, cu atît şansele ei ar fi crescut.

DESEN DE NICU GHEȚIE

Deci nu era o variantă absurdă. Atunci, de ce nu se strecura sub o prelată? Acolo n-ar fi căutat-o nimeni.

Se îndreptă spre tren fără să părăsească umbra alungită a gării. Soldaţii ar fi putut, totuşi, să nu doarmă. Nu păreau să-i fi sesizat

prezenţa. Ridică un colţ şi privi. Era întuneric. Mîna i se plimbă pe suprafaţa formei ghemuite sub prelată. Nu înţelegea. Nu simţea răceala aşteptată a metalului, nici netezimea lui. Era ceva cornos, ca o carapace. Dumnezeule, trebuia să fugă înainte ca animalul să se trezească şi să facă zgomot. În minte îi suna din nou alarma aceea stridentă, dar ceva mai presus de voinţa ei o împiedica să-şi întrerupă explorarea reliefului aspru de pe spinarea reptilei, căci numai un soi de reptilă preistorică putea fi. Atinse ceva moale. Era ochiul. Pleoapa se ridică încet. O sferă incandescentă o privi fără să o vadă preţ de o clipă, apoi pleoapa căzu la loc, rupînd legăturile ce o ţineau lîngă vagon. Se retrase la adăpostul zidului gării, împleticindu-se. Trenul şuieră scurt, apoi plecă lăsînd în urmă umbre rigide şi reci.

— Iar a modificat scenariul!

— Computerul a răspuns că sub prelate erau tanchete-amfibii.

— Erau în varianta propusă de el. Nu vezi că sparge tiparul propus de programarea noastră?!

— Are vreun sens să continuăm?

— Da, dar vom încerca un fel de catalizare a reacţiei.

— Ce înseamnă asta?

— Vei vedea. Un amănunt introdus de computer.

Umbrele se aliniară, apoi începură să defileze tăcute prin faţa gării. Ajunse la capătul peronului, întunericul le înghiţea hămesit. Coloanele păreau a fi nesfîrşit de lungi, iar mişcarea lor regulată îi dădea senzaţia de plutire pe valuri. Îi era somn. Adormi.

O trezi sirena unui tren. Gara îşi justifica existenţa prin numărul de trenuri care se opreau aici. Dar de ce se opreau? Nu se alimentau cu combustibil sau cu apă, nu urca şi nu cobora nimeni. Nimeni nu venea şi nu pleca. Ba da, va pleca EA. Acum?

Trenul care tocmai frînase nu era un tren de persoane, vagoanele din scînduri vopsite în verde purtau embleme de alamă, închipuind o pereche de pinteni cu roţi zimţate şi un lasou. Pe cîteva din ele afişe viu colorate anunţau un mare rodeo într-un oraş cu nume exotic. Se apropie pe jumătate adormită de unul din vagoane. Cînd i se făcuse aşa somn? Uşa era blocată printr-o stinghie de lemn. N-avea lacăt. Deschise. Mirosea a iarbă. Urcă. Atinse un bot catifelat. Mîngîie blana lucioasă şi se culcă lîngă animalul

adormit. Era somn şi uitare în vagonul cu miros de iarbă. Uita goana epuizantă, cerul rece şi ameninţarea întunericului de dincolo de gară. Poate că somnul fiinţei de alături era cea mai bună dovadă că se poate trăi şi astfel. Nu avea nici o importanţă că mîine va fi chinuită pentru plăcerea unor oameni ce urlă de entuziasm în fata suferinţei. Dar pînă mîine mai era mult, iar acum era linişte şi nu avea nici o importanţă ce va fi mîine. Închise ochii.

Şuierul trenului o smulse din amorţeală. Sări în ultimul moment. Fiinţa de somn care trăise prin ea cîteva clipe alunecă sub roţi şi muri. Îi simţi durerea şi rămase nemişcată privind în gol. Nu aceasta era soluţia, dar nu ştia cît va mai avea puterea s-o caute.

— Computerul mai propune o singură variantă.

— Crezi că o va alege tocmai pe asta?

— S-ar putea. E o formulă nouă, iar factorul de risc este foarte apropiat de zero. Se pare că n-a ales celelalte variante tocmai pentru că factorul de risc era prea mare.

— Văd că a schimbat şi catalizatorul

— Mda.

Din nou linişte. Dar altfel de linişte. Avea impresia că ar putea să ghicească ce tren va sosi peste cîtva timp ascultînd liniştea ce-i anticipa venirea.

Era un tren special. Transporta un circ. În primul vagon o femeie îmbrăcată într-o rochie înflorată dansa urcată pe o masă. O mulţime pestriţă bătea tactul din palme, cîntînd. Aveau feţele obosite, dar păreau fericiţi. Ar fi primit-o sigur bucuroşi. Aceasta părea a fi soluţia.

Teama îi dispăruse, înlocuită de o curiozitate copilărească. Voia să vadă şi celelalte vagoane. Transportau probabil menajeria. Privi pe rînd printre gratii somnul ursului, plimbarea neliniştită a unei pantere negre, o cămilă care rumega flegmatică – expresia acesteia o făcu să zîmbească, nişte papagali cîrîind adormiţi, maimuţele strînse unele într-altele ca să se apere de frig, o echipă de javre care, după ce o lătrară, sfîrşiră prin a-i linge mîinile. La urmă, o jumătate de vagon era ocupată de un acvariu. Apa era destul de limpede, dar în afara unor cochilii de scoică şi un vas spart, nu vedea nimic. Ciocăni uşor cu degetul în geam. O mişcare aproape imperceptibilă a nisipului din jurul vasului îi răspunse. Tot nu reuşea să desluşească mare lucru.

Auzi paşi în spate. Pe peron apăruse un bărbat. Era cel de la ghişeu? Stătea în dreptul luminii şi nu-i vedea decît silueta ce se decupa întunecată. Se strînse în umbra vagonului, mai aproape de geamul gros al acvariului, dar ştiu că o văzuse. Îi simţea privirea umedă şi gelatinoasă mişcîndu-se de-a lungul trupului. Senzaţia de greaţă o invadă, silind-o să se sprijine de geam. Răceala geamului îi făcu bine. Îşi impuse să ignore prezenta de pe peron. Privi din nou acvariul. O formă unduitoare se apropia prin apă. Era o caracatiţă, nu prea mare, de culoarea nisipului. Se uita la ea cu ochii mari, bulbucaţi. Avu impresia că desluşeşte în globurile întunecate expresia ochilor fosforescenţi ai omului de pe peron. Nu, nu putea fi cel de la ghişeu. Acela era incapabil de orice reacţie, era sigură că l-ar fi găsit în aceeaşi poziţie, privindu-şi inexpresiv mîinile murdare. Cel mai probabil era să fi coborît din tren. Poate că era chiar dresorul caracatiţei cu care prezenta vreun număr senzaţional, pentru că numai o lungă convieţuire ar fi putut să ducă la o atît de mare asemănare de expresie.

Ceva îi sufla că probabil omul nu a coborît din tren, ci a venit din gară şi că ar trebui să urce repede în vagonul în care oamenii cîntau. Dar chiar dacă acesta ar fi fost adevărul, refuza să aleagă de frică. Îi veni un chef nebun să sfideze. Strivi între dinţi teama şi oroarea şi se îndreptă spre bancă, fără să privească în jur.

Trenul plecă şuierînd, ca toate celelalte, iar gara rămase din nou pustie. Nu-şi bătu capul să afle adevărul despre omul de pe peron.

— Asta a fost. N-a ales nici ultima variantă.

— Şi acum?

— Nimic. Trezeşte-o. Sînt tare curios să ştiu ce vor zice băieţii de la Centru despre povestea asta. Grăbeşte-te cu deconectarea simulatorului. Computerul lucrează deja în regim de suprasolicitare.

— L-am deconectat.

— De ce nu se trezeşte?

— Habar n-am.

— Înregistrează!

Gara pustie. Şi din nou linişte, dar altfel. Acum va veni trenul. Adevăratul tren, singurul care ajungea la capătul drumului. Toate celelalte parcurgeau bucle închise şi oricare punct al lor putea însemna sfîrşitul călătoriei, locul în care urmăritorii ar fi ajuns-o.

Oprise. Sosise neauzit, trenul fantomă nu avea sirenă. Locomotiva

tăcută purtînd însemnele nopţii şi vagoanele erau doar vadul pustiu de viaţă prin care se scurgea torentul întunericului fulgerat de scîntei ce-l făceau şi mai deplin. A fost de ajuns să-şi lipească palmele de un vagon pentru ca în clipa următoare să fie înăuntru. Ştiu ca alesese bine: în jurul mîinii purta acum o brăţară-şarpe, împiedicînd-o să se dizolve în întunericul curgînd spre întuneric.

— Începe să se trezească.

— Cuplează instalaţia de reanimare. Va trebui să te descurci singur, computerul s-a deconectat pentru o perioadă nedeterminată.

— N-a afişat nimic?

— Ba da

VARIANTA CU COEFICIENT DE RISC ZERO.
ERROR